

Από τις
ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΕΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ στον κόσμο

30 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ
παγκοσμίως

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ

ΓΡΗΝΕΣΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ψ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: GENESIS
Από τις Εκδόσεις Century, Λονδίνο 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γένεση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Karin Slaughter
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Karin Slaughter, 2009
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Benjamin Harte/www.arcangelimages.com,
andreiu88/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2014

ISBN 978-618-01-0637-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αναγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΡΙΝ ΣΛΟΤΕΡ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

*Στους αναγνώστες μου...
Σας ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη.*

Πρόλογος

Συμπλήρωναν σαράντα χρόνια έγγαμου βίου, και η Τζούντιθ εξακολουθούσε να νιώθει ότι δε γνώριζε τα πάντα σχετικά με τον σύζυγό της. Σαράντα χρόνια τώρα μαγείρευε για τον Χένρι, σαράντα χρόνια σιδέρωνε τα πουκάμισά του, σαράντα χρόνια κοιμόταν στο κρεβάτι του, και ο άνθρωπος αυτός εξακολουθούσε να αποτελεί ένα μυστήριο. Ίσως αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο συνέχιζε να κάνει όλα αυτά τα πράγματα για κείνον σχεδόν αδιαμαρτύρητα. Πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν για έναν άντρα που, έπειτα από σαράντα χρόνια, σου κέντριζε ακόμα το ενδιαφέρον.

Η Τζούντιθ κατέβασε το παράθυρο του αυτοκινήτου, αφήνοντας τον δροσερό ανοιξιιάτικο αέρα να περάσει μέσα. Το κέντρο της Ατλάντα βρισκόταν σε απόσταση μόλις τριάντα λεπτών, αλλά εδώ πέρα, στο Κόνιερς, εξακολουθούσες να συναντάς αναξιόποιοιτες εκτάσεις, ακόμα και ορισμένα μικρά αγροκτήματα. Ήταν μια ήσυχη περιοχή, και η Ατλάντα βρισκόταν στην ιδανική απόσταση ώστε να μπορεί η Τζούντιθ να απολαμβάνει την ηρεμία. Και πάλι, όμως, ένας αναστεναγμός ξέφυγε από τα χείλη της καθώς διέκρινε φευγαλέα τους ουρανοξύστες της πόλης στον μακρινό ορίζοντα και συλλογίστηκε: *ο τόπος μου*.

Την αιφνιδίασε η σκέψη αυτή, το γεγονός ότι πλέον η Ατλάντα ήταν ένα μέρος το οποίο θεωρούσε τόπο της. Η ζωή της έως πριν από λίγο καιρό θα χαρακτηριζόταν προαστιακή, αν όχι επαρχιακή. Προτιμούσε τους ανοιχτούς χώρους από τα τσιμεντένια πεζοδρόμια της πόλης, ενώ παράλληλα ομολογούσε πως ήταν ευχάρι-

στο που ζούσε σε μια τόσο κεντρική τοποθεσία, ώστε μπορούσες να κατηφορίσεις έως το παντοπωλείο στη γωνία ή να πας σε μια μικρή καφετέρια έτσι και σου ερχόταν η διάθεση.

Οι μέρες περνούσαν χωρίς να χρειαστεί καν να μπει στο αυτοκίνητο – ήταν ένα είδος ζωής που ούτε θα το φανταζόταν πριν από δέκα χρόνια. Καταλάβαινε πως ο Χένρι αισθανόταν το ίδιο. Οι ώμοι του ανασηκωνόταν έως το ύψος των αυτιών του με σφιγμένη αποφασιστικότητα καθώς οδηγούσε την Buick σ' έναν στενό επαρχιακό δρόμο. Οδηγώντας επί δεκαετίες σχεδόν σε όλους τους αυτοκινητόδρομους και τις εθνικές οδούς της χώρας, γνώριζε ενστικτωδώς όλες τις εναλλακτικές διαδρομές, τις παρακάμψεις και τα δρομάκια.

Η Τζούντιθ τού είχε εμπιστοσύνη, ξέροντας ότι θα τους οδηγούσε στον προορισμό τους με ασφάλεια. Ακουμπούσε στην πλάτη του καθίσματός της κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο και άφηνε το βλέμμα της να θολώσει, κάνοντας τα δέντρα που εκτεινόταν κατά μήκος του δρόμου να θυμίζουν περισσότερο πυκνό δάσος. Έκανε τη διαδρομή έως το Κόνιερς τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα και κάθε φορά αισθανόταν πως έβλεπε κάτι καινούργιο – κάποιο σπιτάκι το οποίο δεν είχε παρατηρήσει έως τότε, μια γέφυρα πάνω από την οποία είχε περάσει αμέτρητες φορές χωρίς ποτέ να της δώσει σημασία. Έτσι ήταν η ζωή. Δε συνειδητοποιούσες όλα αυτά που σε προσπερνούσαν ώσπου να κόψεις ταχύτητα και να κοιτάξεις καλύτερα γύρω σου.

Λίγο νωρίτερα είχαν φύγει από ένα πάρτι προς τιμήν τους, το οποίο είχε διοργανώσει ο γιος τους. Δηλαδή, κατά πάσα πιθανότητα το είχε διοργανώσει η σύζυγος του Τομ, η οποία συντόνιζε τη ζωή του σαν προσωπική βοηθός, οικονομός, μπέιμπι σίτερ, μαγειρίσα και –λογικά– ερωμένη, όλα σ' ένα πακέτο. Ο Τομ είχε αποτελέσει μια υπέροχη έκπληξη, καθώς η γέννησή του διέψευσε τις προβλέψεις των γιατρών ότι κάτι τέτοιο δε θα συνέβαινε ποτέ. Η Τζούντιθ αγάπησε καθετί πάνω του με την πρώτη ματιά, τον αποδέχτηκε ως ένα δώρο το οποίο θα λάτρευε με όλη της την ψυχή. Είχε κάνει τα πάντα για κείνον, και τώρα που ο Τομ ήταν

τριαντάρης, εξακολουθούσε να μοιάζει με άνθρωπο που είχε οπωσδήποτε ανάγκη να τον φροντίζουν. Ίσως η Τζούντιθ υπήρξε υπερβολικά συμβατική σύζυγος, υπερβολικά βολική μητέρα, με αποτέλεσμα ο γιος της, μεγαλώνοντας, να εξελιχθεί στο είδος του άντρα που είχε την ανάγκη –την απαίτηση– να κάνει τα πάντα η σύζυγός του.

Η Τζούντιθ σαφώς δεν είχε μετατραπεί σε σκλάβα του Χένρι. Είχαν παντρευτεί το 1969, σε μια εποχή κατά την οποία οι γυναίκες μπορούσαν να έχουν κι άλλα ενδιαφέροντα πέρα από το να μαγειρεύουν το ιδανικό ψητό κατσαρόλας και να ανακαλύπτουν την καλύτερη μέθοδο για την αφαίρεση των λεκέδων από τα χαλιά. Από την πρώτη στιγμή η Τζούντιθ ήταν αποφασισμένη να κάνει τη ζωή της όσο πιο ενδιαφέρουσα μπορούσε να γίνει. Εργαζόταν εθελοντικά στο σχολείο του Τομ. Συμμετείχε επίσης ως εθελόντρια στο κέντρο φιλοξενίας αστέγων της περιοχής, ενώ συνέβαλε και στη δημιουργία μιας ομάδας ανακύκλωσης στη γειτονιά. Όταν μεγάλωσε κάπως ο Τομ, η Τζούντιθ άρχισε να κρατάει τα λογιστικά βιβλία μιας τοπικής επιχείρησης και εντάχθηκε μέσω της εκκλησίας σε μια ομάδα δρομέων που προπονούνταν για τον μαραθώνιο. Αυτός ο δυναμικός τρόπος ζωής ερχόταν σε έντονη αντίθεση με την κατάσταση της μητέρας της Τζούντιθ, μιας γυναίκας η οποία προς το τέλος της ζωής της ήταν τόσο ταλαιπωρημένη από το μεγάλο εννιά παιδιών, τόσο αποκαμωμένη από τις διαρκείς απαιτήσεις της ζωής της συζύγου ενός αγρότη, ώστε κάποιες μέρες ένιωθε τόσο έντονη κατάθλιψη, που δε μιλούσε καν.

Ασφαλώς, όπως όφειλε να παραδεχτεί η Τζούντιθ, και η ίδια ήταν μια κάπως συμβατική γυναίκα εκείνα τα πρώτα χρόνια. Ανήκε σ' εκείνη την κατηγορία κοριτσιών που είχαν φοιτήσει στο κολλέγιο ακριβώς για να βρουν σύζυγο. Είχε μεγαλώσει κοντά στο Σκράντον της Πενσυλβάνια, σε μια πόλη τόσο μικρή, που δεν της άξιζε ούτε μια κουκκίδα πάνω στον χάρτη. Οι μόνοι διαθέσιμοι άντρες για κείνη ήταν αγρότες, κι αυτοί με τη σειρά τους ελάχιστα ενδιαφέρον έδειχναν για την Τζούντιθ. Όχι πως τους αδικούσε. Ο καθρέφτης δεν έλεγε ψέματα. Ήταν κομματάκι στρου-

μπουλή, με κάπως στραβά δόντια και γενικά είχε διάφορα ψεγάδια, ώστε να μην ανήκει στο είδος των γυναικών που επέλεγαν για συζύγους οι άντρες στο Σκράντον. Εκτός αυτού, ήταν και το θέμα του πατέρα της, ενός ιδιαίτερα αυστηρού άντρα, τον οποίο κανένας λογικός άνθρωπος δε θα ήθελε για πεθερό του, τουλάχιστον όχι με αντάλλαγμα μια στραβοδόντα κοπέλα με σιλουέτα στο σχήμα του αχλαδιού, που δε διέθετε ίχνος ικανοτήτων στις αγροτικές εργασίες.

Η αλήθεια είναι πως η Τζούντιθ ανέκαθεν ήταν η αταίριαστη στην οικογένεια, εκείνη που για κάποιον λόγο δεν έμοιαζε με τους άλλους. Διάβαζε υπερβολικά. Σιχαινόταν τις δουλειές στο αγρόκτημα. Από κορίτσι ακόμα, δεν της άρεσαν τα ζώα και δεν ήθελε να είναι υπεύθυνη για τη φροντίδα και το τάισμά τους. Κανένα από τα αδέρφια της, κορίτσια και αγόρια, δεν είχε πάει να σπουδάσει. Είχε δύο αδερφούς, που παράτησαν το σχολείο προτού πάρουν απολυτήριο, και μια μεγαλύτερη αδερφή, η οποία είχε παντρευτεί κάπως βιαστικά και τελικά γέννησε το πρώτο της παιδί έπειτα από επτά μήνες. Όχι πως μπήκε κανείς στον κόπο να κάνει τις μαθηματικές πράξεις. Όντας σε διαρκή κατάσταση άρνησης, η μητέρα της σχολίαζε ως το ψυχορράγημά της ότι το πρώτο της εγγόνι ήταν ανέκαθεν βαρυνκόκαλο, από μωρό ακόμα. Ευτυχώς, ο πατέρας της Τζούντιθ είχε καταλάβει προς τα πού πήγαινε το πράγμα σχετικά με τη μεσαία κόρη του. Δεν υπήρχε περίπτωση να στεφανωθεί άρον άρον κάποιον από τους νεαρούς της πόλης, αν μη τι άλλο επειδή κανένας τους δεν την έβρισκε ενδιαφέρουσα ούτε στο ελάχιστο. Η θεολογική σχολή, αποφάσισε, δεν ήταν απλώς η καλύτερη, αλλά η μόνη ελπίδα που είχε η Τζούντιθ.

Σε ηλικία έξι χρόνων η Τζούντιθ τραυματίστηκε στο μάτι από κάτι που σήκωσε το τρακτέρ στον αέρα καθώς έτρεχε πίσω του. Από κείνη τη στιγμή και μετά φορούσε πάντα γυαλιά. Οι άνθρωποι, εξαιτίας των γυαλιών, υπέθεταν πως ήταν διανοούμενη, ενώ στην πραγματικότητα ίσχυε το αντίθετο. Σύμφωνα, αγαπούσε το διάβασμα, αλλά οι προτιμήσεις της έκλιναν προς τα φτηνά μυθιστορήματα, παρά προς την υψηλή λογοτεχνία. Και πάλι, η στάμπα

της κουλτουριάρας δεν έφυγε. Να δεις, πώς το έλεγαν; «Οι άντρες δεν παίρνουν αγκαλιά γυναίκα που φοράει γυαλιά». Επομένως προκάλεσε έκπληξη –ή, πιο σωστά, σοκ– το γεγονός ότι την πρώτη της μέρα στο κολέγιο, στο πρώτο της μάθημα, ο βοηθός καθηγητής της έκλεισε το μάτι.

Στην αρχή εκείνη σκέφτηκε πως κάτι τον ενοχλούσε στο μάτι του, αλλά ο Χένρι Κόλντιφιλντ δεν άφησε περιθώρια να παρηρμηνευτούν οι προθέσεις του όταν, μετά το μάθημα, την πήρε κατά μέρος και τη ρώτησε αν θα ήθελε να τον συνοδέψει στο αναψυκτήριο για να πιουν κάτι. Το κλείσιμο του ματιού, όπως αποδείχθηκε, ήταν η αρχή και το τέλος της τόλμης του. Ο Χένρι ήταν ένας ιδιαίτερα συνεσταλμένος άνθρωπος· πράγμα αλλόκοτο αν λάβει κανείς υπόψη πως αργότερα εξελίχθηκε στον κορυφαίο πωλητή μιας εταιρείας εμπορίας αλκοολούχων ποτών, δουλειά την οποία συνέχιζε να απεχθάνεται ακόμα και τρία χρόνια μετά τη συνταξιοδότησή του.

Η Τζούντιθ υπέθετε πως η ικανότητα του Χένρι να ταιριάζει παντού είχε να κάνει με το ότι ήταν γιος συνταγματάρχη, με αποτέλεσμα να μετακινείται συχνά στη χώρα, καθώς ο πατέρας του δεν έμενε στην ίδια βάση παραπάνω από λίγα χρόνια κάθε φορά. Η σχέση τους δεν ήταν ο παθιασμένος έρωτας με την πρώτη ματιά – αυτό ήρθε αργότερα. Στην αρχή η Τζούντιθ είχε ανταποκριθεί απλώς στο γεγονός ότι ο Χένρι της είχε δείξει κάποιο ενδιαφέρον. Ήταν κάτι το πρωτόγνωρο για το αγλάδι από το Σκράντον, αλλά η Τζούντιθ ανέκαθεν βρισκόταν στο αντίθετο άκρο του φάσματος της ιδεολογίας του Μαρξ – του Γκράουτσο, όχι του Καρλ: ήταν κάτι περισσότερο από πρόθυμη να ενταχθεί σε οποιαδήποτε λέσχη θα τη δεχόταν ως μέλος.

Και ο Χένρι ήταν μια ολόκληρη λέσχη από μόνος του. Δεν ήταν ούτε γοητευτικός ούτε άσχημος· ούτε τολμηρός ούτε δειλός. Με την προσεκτικά αλφαδιασμένη χωρίστρα του και την ουδέτερη προφορά του, η καταλληλότερη λέξη για να τον περιγράψει ήταν «μέτριος», και σ' αυτήν κατέφυγε αργότερα η Τζούντιθ σε κάποιο γράμμα που έστειλε στη μεγαλύτερη αδερφή της. Η Ρόζα

απάντησε κάτι του σιλ: «Φαντάζομαι πως αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορείς να ελπίζεις». Βέβαια η Ρόζα ήταν έγκυος εκείνη την εποχή στο τρίτο της παιδί, ενώ το δεύτερο φορούσε ακόμα πάνες. Και πάλι, όμως, η Τζούντιθ δε συγχώρεσε ποτέ την αδερφή της για κείνο το υποτιμητικό σχόλιο – όχι απέναντι στην ίδια, αλλά απέναντι στον Χένρι. Αν η Ρόζα δεν μπορούσε να εκτιμήσει πόσο ξεχωριστός άνθρωπος ήταν ο Χένρι, αυτό οφειλόταν στο ότι η Τζούντιθ δεν τα πήγαινε καλά με τις λέξεις: ο Χένρι ήταν χαρρακτήςρας με ιδιαίτερες ευαισθησίες, που δεν μπορούσαν να αποδοθούν στο χαρτί. Ίσως, πάλι, ήταν καλύτερα έτσι. Το ξινισμένο σχόλιο της αδερφής της είχε δώσει στην Τζούντιθ έναν λόγο να πάρει αποστάσεις από την οικογένειά της και να αποδεχτεί ολόψυχα εκείνο τον εσωστρεφή, απρόβλεπτο ξένο.

Η εύθυμη συστολή του Χένρι ήταν απλώς μια από τις πολλές αντιφάσεις που είχε παρατηρήσει η Τζούντιθ στον σύζυγό της στην πορεία των χρόνων. Ο Χένρι έτρεμε τα ύψη, αλλά έφηβος ακόμα είχε αποκτήσει δίπλωμα ερασιτέχνη πιλότου. Πουλούσε αλκοόλ, αλλά ο ίδιος δεν έπινε ποτέ. Ήταν σπιτόγατος, αλλά πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής του ταξιδεύοντας στις βορειοδυτικές πολιτείες και αργότερα στις μεσοδυτικές, καθώς οι προαγωγές μεταφράζονταν σε μεταθέσεις, όπως είχε συμβεί αντίστοιχα με τις μεταθέσεις του στρατιωτικού πατέρα του όταν ο Χένρι ήταν παιδί. Στη ζωή του, απ' ό,τι φαινόταν, αναλωνόταν στο να πιέζει τον εαυτό του να κάνει πράγματα που δεν ήθελε να κάνει. Παρ' όλα αυτά, έλεγε συχνά στην Τζούντιθ ότι η συντροφιά της ήταν το μοναδικό πράγμα που απολάμβανε πραγματικά.

Σαράντα χρόνια και τόσο πολλές εκπλήξεις.

Δυστυχώς, η Τζούντιθ αμφέβαλλε για το κατά πόσο επιφύλασσε τέτοιου είδους εκπλήξεις ο γιος της στη σύζυγό του. Καθώς μεγάλωνε ο Τομ, ο Χένρι έλειπε σε επαγγελματικά ταξίδια τρεις στις τέσσερις εβδομάδες και η συμμετοχή του στην ανατροφή του παιδιού του εκδηλωνόταν σποραδικά, με τρόπο που δεν αναδείκνυε απαραίτητα την πιο στοργική πλευρά του εαυτού του. Το αποτέλεσμα ήταν ο Τομ να γίνει αυτό που του είχε δείξει ο πατέ-

ρας του εκείνα τα χρόνια που διέπλασαν τον χαρακτήρα του: αυστηρός, άτεγκτος, αποφασισμένος.

Εκτός αυτού, υπήρχε ένας ακόμα παράγοντας. Η Τζούντιθ δεν ήταν σίγουρη αν αυτό συνέβαινε επειδή ο Χένρι έβλεπε τη δουλειά του ως πωλητής σαν υποχρέωση απέναντι στην οικογένειά του αντί για δικό του πάθος ή επειδή τον ενοχλούσε τόσο πολύ το ότι απουσίαζε επί μεγάλα διαστήματα από το σπίτι, αλλά κάθε επαφή που είχε με τον γιο του χρωματιζόταν από μια υποβόσκουσα ένταση: *Μην κάνεις τα ίδια λάθη που έκανα εγώ. Μην εγκλωβιστείς σε μια δουλειά που σιχαίνεσαι. Μην συμβιβαστείς για να εξασφαλίσεις τα προς το ζην.* Η μόνη θετική συμβουλή που έδωσε στο παιδί ήταν να παντρευτεί μια καλή γυναίκα. Μακάρι να ήταν περισσότερο συγκεκριμένος. Μακάρι να ήταν λιγότερο αυστηρός.

Γιατί οι άντρες αποδεικνύονταν τόσο απαιτητικοί γονείς απέναντι στα αρσενικά παιδιά τους; Η Τζούντιθ υπέθετε πως είχε να κάνει με το ότι επιθυμούσαν να πετύχουν οι γιοι τους εκεί όπου δεν τα είχαν καταφέρει οι ίδιοι. Εκείνο το αρχικό διάστημα, όταν έμεινε πρώτη φορά έγκυος η Τζούντιθ, η σκέψη πως θα αποκτούσε μια κόρη είχε κατακλύσει με θέρμη το κορμί της, αλλά ακολούθησε μια φοβερή παγωνιά. Ένα κορίτσι σαν την Τζούντιθ αντιμέτωπο με τον κόσμο, να αφηφά τη μητέρα του, να αφηφά τα πάντα. Αυτό την έκανε να καταλαβαίνει τη βαθιά επιθυμία του Χένρι να τα πάει πιο καλά ο Τομ, να γίνει καλύτερος, να αποκτήσει όλα όσα ήθελε και ακόμα περισσότερα.

Το βέβαιο ήταν πως ο Τομ είχε πετύχει στη δουλειά του, αν και η επιλογή της συζύγου του ήταν απογοητευτική. Κάθε φορά που συναντούσε τη νύφη της η Τζούντιθ, δαγκωνόταν για να μην πει στη γυναίκα να ισιώσει το κορμί της, να μιλάει δυνατώτερα και, για όνομα του Θεού, να αποκτήσει λίγο τσαγανό. Μια από τις εθελόντριες στην εκκλησία είχε πει τις προάλλες ότι οι άντρες παντρεύονταν τις μητέρες τους. Η Τζούντιθ δεν είχε διαφωνήσει με τη γυναίκα. Προκαλούσε, όμως, όποιον ήθελε να εντοπίσει την παραμικρή ομοιότητα ανάμεσα στην ίδια και στη γυναίκα του γιου της. Έτσι και δεν υπήρχε αυτή η λαχτάρα της να περνάει χρό-

νο μαζί με τα εγγόνια της, η Τζούντιθ δε θα αισθανόταν την παραμικρή στενοχώρια αν δε συναντούσε ποτέ ξανά τη νύφη της.

Τα εγγόνια άλλωστε ήταν ο μόνος λόγος για τον οποίο είχαν μετακομίσει στην Ατλάντα. Μαζί με τον Χένρι εγκατέλειψαν τη ζωή τους ως συνταξιούχοι στην Αριζόνα και μετακινήθηκαν κάπου τριαμίσι χιλιάδες χιλιόμετρα, για να εγκατασταθούν σ' αυτή την ασφυκτικά ζεστή πόλη όπου κάθε τόσο οι Αρχές εξέδιδαν ανακοινώσεις για επικίνδυνη αύξηση των ατμοσφαιρικών ρύπων και μέλη συμμοριών σκοτώνονταν στους δρόμους, ώστε να βρίσκονται κοντά σε δύο από τα πλέον κακομαθημένα και αγάριστα παιδιά δυτικά των Απαλαχίων.

Η Τζούντιθ έριξε μια ματιά στον Χένρι έτσι όπως χτυπούσε τα δάχτυλά του στο τιμόνι, μουρμουρίζοντας έναν άνευρο σκοπό καθώς οδηγούσε. Όταν μιλούσαν για τα εγγόνια τους, έσταζαν πάντα μέλι, ίσως επειδή ένα ξέσπασμα ειλικρίνειας ενδεχομένως να αποκάλυπτε πως δεν τα συμπαθούσαν ιδιαίτερα... Και τότε τι θα γινόταν; Η ζωή τους θα είχε ανατραπεί για χάρη δύο μικρών παιδιών τα οποία ακολουθούσαν δίαιτα χωρίς γλουτένη, είχαν αυστηρό ωράριο ύπνου και ρητά καθορισμένες ώρες παιχνιδιού, αποκλειστικά και μόνο με «παιδιά αντίστοιχου επιπέδου, με τα οποία μοιράζονταν κοινούς στόχους».

Απ' ό,τι μπορούσε να καταλάβει η Τζούντιθ, ο μοναδικός στόχος των εγγονιών της ήταν να βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής. Η ίδια υπέθετε πως ο κόσμος βρομούσε από αντίστοιχης νοοτροπίας εγωκεντρικά παιδιά, αλλά σύμφωνα με τη νύφη της ήταν σχεδόν αδύνατο να βρεθεί κατάλληλη παρέα. Άλλωστε αυτή δεν ήταν η ουσία της νιότης, να είσαι εγωκεντρικός; Και δουλειά του γονιού δεν ήταν να σε κάνει να αλλάξεις; Σε κάθε περίπτωση, ήταν σαφές προς πάσα κατεύθυνση πως αυτή δεν ήταν αρμοδιότητα των παππούδων.

Όταν ο μικρούλης Μαρκ έχυσε τον φυσικό χυμό του πάνω στο παντελόνι του Χένρι και η Λίλι είχε φάει τόσο πολλά από τα σοκολατάκια που είχε ανακαλύψει στην τσάντα της Τζούντιθ, με αποτέλεσμα να της θυμίσει μιαν άστεγη γυναίκα στο κέντρο φι-

λοξενίας τον περασμένο μήνα, η οποία έτρεμε τόσο πολύ από τις μεθαμφεταμίνες, ώστε είχε κατορηθεί πάνω της, ο Χένρι και η Τζούντιθ απλώς χαμογέλασαν –πιο σωστά, γέλασαν καλοσυνάτα– λες κι όλα αυτά ήταν χαριτωμένες ιδιοτροπίες τις οποίες σύντομα θα άφηναν πίσω τους τα παιδιά.

Αυτό το σύντομα, όμως, αργούσε πολύ, και καθώς τα παιδιά είχαν γίνει επτά και εννιά χρόνων, η Τζούντιθ είχε αρχίσει να χάνει την πίστη της ότι τα εγγόνια της θα εξελίσσονταν σε ευγενικά και στοργικά παιδιά, τα οποία δε θα αισθάνονταν την ανάγκη να διακόπτουν διαρκώς τους μεγάλους ενώ συζητούσαν και να τρέχουν ασταμάτητα στο σπίτι, τσιρίζοντας τόσο δυνατά, που άρχιζαν να αλυχτούν τα σκυλιά δύο γειτονιές παρακάτω. Η μόνη παραρηγοριά της Τζούντιθ ήταν πως ο Τομ τα πήγαινε στην εκκλησία κάθε Κυριακή. Η ίδια επιθυμούσε φυσικά να έρθουν τα εγγόνια της σε επαφή με την εν Χριστώ ζωή, αλλά κυρίως ήθελε να διδάχτούν τα μαθήματα του κατηχητικού. *Τίμα τη μητέρα και τον πατέρα σου. Φέρσου στους άλλους όπως θέλεις να σου φέρονται. Μη νομίζεις ότι θα χαραμίσεις τη ζωή σου, θα παρατήσεις το σχολείο και θα πας να ζήσεις σύντομα με τη γιαγιά και τον παππού.*

«Ε!» φώναξε ο Χένρι την ώρα που ένα αυτοκίνητο στο αντίθετο ρεύμα περνούσε σφαίρα από δίπλα τους σε τόσο κοντινή απόσταση, ώστε η Buick κυριολεκτικά τραντάχτηκε. «Παιδιά!» γκρίνιαξε έτσι όπως έσφιγγε το τιμόνι στα χέρια του.

Όσο πιο πολύ πλησίαζε στα εβδομήντα, ο Χένρι έδειχνε όλο και περισσότερο να υιοθετεί τον ρόλο του δύστροπου ηλικιωμένου. Κάποιες φορές αυτό ήταν κάτι χαριτωμένο. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, η Τζούντιθ αναρωτιόταν πόσο διάστημα θα μεσολαβούσε προτού αρχίσει να κραδαίνει τη γροθιά του στον αέρα, φορτώνοντας όλα τα δεινά του κόσμου στα «παιδιά». Η ηλικία αυτών των παιδιών κυμαινόταν από τα τέσσερα έως τα σαράντα, και ο εκνευρισμός του εντεινόταν εκθετικά όποτε τα συλλάμβανε να κάνουν κάτι που και ο ίδιος έκανε παλιότερα, αλλά πλέον αδυνατούσε να απολαύσει. Η Τζούντιθ έτρεμε τη μέρα που θα του αφαιρούσαν το δίπλωμα πιλότου, κάτι που θα μπορούσε να συμβεί πολύ σύντομα,

δεδομένου ότι στο τελευταίο του ραντεβού με τον καρδιολόγο είχαν διαγνωστεί κάποιες αρρυθμίες. Ήταν κι αυτός ένας λόγος για τον οποίο αποφάσισαν να αποσυρθούν στην Αριζόνα, εκεί όπου δεν υπήρχαν χιόνια για φτυάρισμα και γρασίδι για κούρεμα.

«Για βροχή πάει...» σχολίασε η Τζούντιθ.

Ο Χένρι τέντωσε τον λαιμό του για να δει τα σύννεφα.

«Ιδανική βραδιά για ν' αρχίσεις το βιβλίο μου».

Τα χείλη του ανασηκώθηκαν, σχηματίζοντας ένα χαμόγελο. Ο Χένρι τής είχε χαρίσει ένα ογκώδες ιστορικό μυθιστόρημα για την επέτειό τους. Η Τζούντιθ τού είχε χαρίσει ένα καινούργιο ψυγείακι, για να το παίρνει μαζί του στο γήπεδο του γκολφ.

Μισόκλεισε τα μάτια κι έστρεψε το βλέμμα της στον δρόμο εμπρός, καταλήγοντας στο συμπέρασμα πως έπρεπε να κάνει ξανά μια οφθαλμολογική εξέταση. Ούτε και η ίδια απείχε πολύ από τα εβδομήντα, και η όρασή της έδειχνε να επιδεινώνεται χρόνο με τον χρόνο. Το σούρουπο ήταν μια ιδιαίτερα δύσκολη ώρα για κείνην, και η όρασή της είχε την τάση να θολώνει όταν εστίαζε σε αντικείμενα που βρίσκονταν σε απόσταση. Έτσι, χρειάστηκε να ανοιγοκλείσει τα μάτια της αρκετές φορές προτού βεβαιωθεί τι ήταν αυτό που έβλεπε, κι όταν άνοιξε το στόμα της για να προειδοποιήσει τον Χένρι, το ζώο βρισκόταν ήδη ακριβώς μπροστά τους.

«Τζουντ!» φώναξε ο Χένρι τινάζοντας το ένα του χέρι μπροστά στο στήθος της Τζούντιθ, ενώ έκοβε απότομα το τιμόνι με το αριστερό, επιχειρώντας να αποφύγει το άτυχο πλάσμα. Η Τζούντιθ σκέφτηκε, περιέργως, ότι οι ταινίες είχαν δίκιο. Τα πάντα φάνταζαν σαν σε αργή κίνηση, ο χρόνος κυλούσε τόσο αργά, ώστε κάθε δευτερόλεπτο θαρρείς και διαρκούσε όσο μια αιωνιότητα. Ένωσε το δυνατό μπράτσο του Χένρι στο στήθος της, τη ζώνη του αυτοκινήτου σφιχτή γύρω από τους γοφούς της. Το κεφάλι της τινάχτηκε, χτυπώντας με δύναμη στην πόρτα καθώς το αυτοκίνητο άλλαζε πορεία. Το παρμπρίζ ράγισε καθώς το ζώο αναπήδησε πάνω στο γυαλί, χτυπώντας μετά στην οροφή του αυτοκινήτου και ύστερα στο πορτμπαγκάζ. Χρειάστηκε πρώτα να σταματήσει το αυτοκίνητο, που έτρεμε ολόκληρο καθώς διέγραφε μια πλήρη στρο-

φή 180 μοιρών επάνω στο οδόστρωμα, για να φτάσουν οι ήχοι στα αυτιά της Τζούντιθ: το *κρακ*, *ντουπ*, *ντουπ*, κι όλα αυτά συνδυασμένα με μια στριγκιά κραυγή, η οποία συνειδητοποίησε πως έβγαλνε από το ίδιο της το στόμα. Πρέπει να βρισκόταν σε κατάσταση σοκ, καθώς ο Χένρι χρειάστηκε να της φωνάξει αρκετές φορές «Τζούντιθ, Τζούντιθ!» προτού πάψει να ουρλιάζει.

Η παλάμη του Χένρι έσφιγγε δυνατά το μπράτσο της, στέλνοντας κύματα πόνου στον ώμο της. Εκείνη έτριψε την ανάστροφη της παλάμης του λέγοντας: «Εντάξει είμαι. Εντάξει είμαι...» Τα γυαλιά της είχαν στραβώσει, η όρασή της ήταν θολή. Άγγιξε με τα δάχτυλά της το πλάι του κεφαλιού της και αισθάνθηκε μια κολώδη υγρασία. Όταν κατέβασε το χέρι της, είδε αίμα.

«Πρέπει να ήταν κάποιο ελάφι ή...» Ο Χένρι έφερε την παλάμη στο στόμα του και σάπασε. Φαινόταν ψύχραμος, εκτός από το χαρακτηριστικό ανεβοκατέβασμα του στήθους του, καθώς προσπαθούσε να πάρει ανάσες. Ο αερόσακος είχε ανοίξει. Μια φίνα λευκή πούδρα κάλυπτε το πρόσωπό του.

Η Τζούντιθ αισθάνθηκε την ανάσα της να σκαλώνει την ώρα που κοίταξε μπροστά. Το παρμπρίζ είχε γεμίσει αίματα, λες και είχε πιάσει μια ξαφνική κόκκινη μπόρα.

Ο Χένρι έσπρωξε την πόρτα και την άνοιξε, αλλά δεν κατέβηκε. Η Τζούντιθ έβγαλε τα γυαλιά της για να σκουπίσει τα μάτια της. Και οι δύο φακοί ήταν σπασμένοι, ενώ το κάτω τμήμα των πολυεστιακών της στη δεξιά πλευρά είχε αποκολληθεί. Παρατήρησε πως τα γυαλιά έτρεμαν και συνειδητοποίησε ότι το τρέμουλο μεταδιδόταν από τα χέρια της. Ο Χένρι κατέβηκε από το αυτοκίνητο, κι έτσι η Τζούντιθ πίεσε τον εαυτό της να φορέσει τα γυαλιά της και να τον ακολουθήσει.

Το πλάσμα κείτονταν στον δρόμο, τα πόδια του κινούνταν. Το κεφάλι της Τζούντιθ πονούσε στο σημείο όπου είχε χτυπήσει πάνω στην πόρτα. Αίματα έτρεχαν στα μάτια της. Αυτή ήταν και η μόνη εξήγηση που μπορούσε να δώσει για το γεγονός ότι το ζώο –ελάφι, το δίχως άλλο– έδειχνε να έχει τα καλοσηματισμένα λευκά πόδια μιας γυναίκας.

«Ω Θεέ μου...» ψιθύρισε ο Χένρι. «Είναι... Τζούντιθ, είναι μια...»

Η Τζούντιθ άκουσε κάποιο αυτοκίνητο στα νώτα της. Λάστιχα στρίγκλιζαν επάνω στην άσφαλτο. Πόρτες άνοιγαν κι έκλειναν. Δύο άντρες ήρθαν κοντά τους, και ο ένας έτρεξε προς το ζώο.

«Κάλεσε ασθενοφόρο!» ούρλιαξε, γονατίζοντας αμέσως δίπλα στο σώμα.

Η Τζούντιθ πλησίασε. Ύστερα πήγε ακόμα πιο κοντά. Τα πόδια κινήθηκαν και πάλι – τα άψογα πόδια μιας γυναίκας. Ήταν εντελώς γυμνή. Μώλωπες μαύριζαν το εσωτερικό των μηρών της, σκούροι μώλωπες. Παλιοί μώλωπες. Ξεραμένο αίμα κάλυπτε τα πόδια της. Μια μορνοτό μεμβράνη φαινόταν να σκεπάζει τον κορμό της, και από ένα σκίσιμο στο πλευρό της διακρινόταν άσπρο κόκαλο. Η Τζούντιθ έριξε μια ματιά στο πρόσωπό της. Η μύτη ήταν στραβή. Τα μάτια προησμένα, τα χείλη ξεραμένα και σκισμένα. Αίματα κάλυπταν τα σκούρα μαλλιά της γυναίκας και απλώνονταν γύρω από το κεφάλι της σαν φωτοστέφανο.

Η Τζούντιθ πλησίασε ακόμα πιο πολύ, ανήμπορη να εμποδίσει τον εαυτό της, υποκύπτοντας ξαφνικά στην αδιακρισία, ενώ είχε περάσει μια ζωή αποστρέφοντας διακριτικά το βλέμμα της. Γυαλιά έτριξαν κάτω από τα πόδια της, και τα μάτια της γυναίκας άνοιξαν διάπλατα, πανικόβλητα. Κοίταξε κάπου πίσω από την Τζούντιθ και το βλέμμα της είχε μια θαμπάδα. Εξίσου ξαφνικά τα βλέφαρά της πετάρισαν κι έκλεισαν, αλλά η Τζούντιθ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το ρίγος που διέτρεξε το σώμα της. Ήταν μια σχεδόν μεταφυσική ανατριχίλα.

«Θεέ μου...» μουρμούρισε ο Χένρι σαν να προσευχόταν. Η Τζούντιθ γύρισε και είδε τον σύζυγό της να σφίγγει την παλάμη του πάνω στο στήθος του. Οι αρθρώσεις της γροθιάς του είχαν ασπρίσει. Είχε το βλέμμα του καρφωμένο στη γυναίκα κι έδειχνε έτοιμος να κάνει εμετό. «Πώς έγινε αυτό;» τραύλισε καθώς η φρόκη σκέβρωνε το πρόσωπό του. «Πώς στην ευχή έγινε αυτό το πράγμα;»

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

1

Η Σάρα Λίντον έγειρε στην πλάτη της καρτέκλας της, μουρμουρίζοντας ένα «Ναι, μαμά...» στο κινητό της. Αναρωτήθηκε για λίγο αν κάποια στιγμή στο μέλλον όλο αυτό θα φάνταζε και πάλι φυσιολογικό, αν το να μιλάει στο τηλέφωνο με τη μητέρα της θα της πρόσφερε την ίδια χαρά όπως παλιά αντί να την κάνει να αισθάνεται λες και της ξεριζώνει κάποιος ένα κομμάτι της καρδιάς της.

«Καλή μου...» ψιθύρισε στοργικά η Κάθι. «Μη στενοχωριέσαι. Μπορείς και φροντίζεις τον εαυτό σου, κι αυτό είναι το μόνο που θέλουμε να ξέρουμε ο πατέρας σου κι εγώ...»

Η Σάρα ένωσε ένα τσούξιμο στα μάτια της. Δε θα ήταν η πρώτη φορά που θα έκλαιγε στο γραφείο των γιατρών στο Νοσοκομείο Γκρέιντι, αλλά είχε σιχαθεί τα κλάματα – όλη εκείνη την αίσθηση ουσιαστικά. Άλλωστε αυτός δεν ήταν ο λόγος που την έκανε να εγκαταλείψει την οικογένειά της, τη ζωή της στην επαρχία της Τζόρτζια και να μετακομίσει στην Ατλάντα, έτσι ώστε να μην της θυμίζουν διαρκώς τα όσα είχαν προηγηθεί;

«Υποσχέσου μου πως θα προσπαθήσεις να πας στην εκκλησία την επόμενη εβδομάδα».

Η Σάρα μουρμούρισε κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί υπόσχεση. Η μητέρα της δεν ήταν αφελής. Και οι δυο τους ήξεραν ότι οι πιθανότητες να βρεθεί η Σάρα σε κάποιο στασίδι αυτή την Κυριακή του Πάσχα ήταν μηδαμινές. Παρ' όλα αυτά, η Κάθι δεν επέμεινε.

Η Σάρα κοίταξε τα στοιβαγμένα χαρτιά μπροστά της. Πλη-

οίαζε στο τέλος της βάρδιάς της κι έπρεπε να ηχογραφήσει τις οδηγίες της. «Μαμά, με συγχωρείς, πρέπει να κλείσω».

Η Κάθι απέσπασε την υπόσχεση να μιλήσουν ξανά στο τηλέφωνο την ερχόμενη εβδομάδα και ύστερα έκλεισε. Η Σάρα κράτησε το κινητό στο χέρι της μερικά λεπτά, κοιτάζοντας τους ξεθωριασμένους αριθμούς, με τον αντίχειρά της να περνάει πάνω από το εφτά και το πέντε, σχηματίζοντας τον γνώριμο αριθμό, αλλά χωρίς να πραγματοποιήσει την κλήση. Άφησε το κινητό να πέσει μέσα στην τσέπη της κι ένωσε το γράμμα να αγγίζει την αναστροφή της παλάμης της.

Το Γράμμα. Το θεωρούσε πλέον σαν κάτι το αυτόνομο.

Υπό κανονικές συνθήκες, η Σάρα έπαιρνε την αλληλογραφία της μετά τη δουλειά, ώστε να μην είναι αναγκασμένη να την κουβαλάει μαζί της. Ένα πρωί, όμως, για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, το είχε κάνει την ώρα που έφευγε. Κρούς ιδρώτας την έλουσε αναγνωρίζοντας τη διεύθυνση του αποστολέα πάνω στον λιτό άσπρο φάκελο. Είχε βάλει τον κλειστό φάκελο στην τσέπη της ποδιάς της καθώς έφευγε για τη δουλειά, λογαριάζοντας ότι θα διάβαζε το περιεχόμενό του την ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος. Το μεσημεριανό διάλειμμα ήρθε και πέρασε, και το γράμμα παρέμενε κλειστό. Την ακολούθησε πίσω στο σπίτι και τη συνόδεψε καθώς αναχωρούσε για τη δουλειά την επόμενη μέρα. Εν τω μεταξύ είχαν μεσολαβήσει μήνες ολόκληροι, και το γράμμα πήγαινε παντού μαζί με τη Σάρα, άλλοτε μέσα στο παλτό της, κάποιες φορές μέσα στην τσάντα της, όταν πήγαινε στο παντοπωλείο ή για άλλες δουλειές του σπιτιού. Μετατράπηκε σ' ένα είδος φυλαχτού, και συχνά άπλωνε το χέρι της μέσα στην τσέπη της και το άγγιζε, απλώς για να βεβαιωθεί ότι βρισκόταν εκεί.

Με τον καιρό οι γωνίες του κλειστού φακέλου τσάκισαν, και η σφραγίδα του ταχυδρομείου από την κομητεία Γκραντ είχε αρχίσει να ξεθωριάζει. Η μια μέρα μετά την άλλη απομάκρυνε τη Σάρα από το άνοιγμα του φακέλου και την ανακάλυψη του τι θα μπορούσε να της γράφει η γυναίκα που είχε σκοτώσει τον σύζυγό της.

«Δόκτωρ Λίντον;» Η Μάιρη Σρέντερ, μια από τις νοσοκόμες,

χτύπησε την πόρτα. Μίλησε με τον κοφτό τρόπο που συνηθιζόταν στα επείγοντα. «Γυναίκα, λιποθυμικό επεισόδιο, τριάντα τριών, σφυγμός αδύναμος και νηματοειδής».

Η Σάρα έριξε μια ματιά στα χαρτιά και ύστερα στο ρολόι της. Μια τριαντατριάχρονη γυναίκα η οποία είχε λιποθυμήσει προτού διακομιστεί στο νοσοκομείο ήταν ένας γρίφος που θα απαιτούσε χρόνο προκειμένου να επιλυθεί. Η ώρα πλησίαζε εφτά. Η βάρδιά της τέλειωνε σε δέκα λεπτά. «Δεν μπορεί να την αναλάβει ο Κρακάουερ;»

«Την ανέλαβε ο Κρακάουερ», απάντησε η Μαίρη. «Έδωσε εντολή για πλήρη αιματολογικό έλεγχο και ύστερα έφυγε για να πει καφέ με το καινούργιο γκομενάκι...» Η κατάσταση προφανώς την προβληματίζε, κι έτσι συμπλήρωσε: «Η ασθενής είναι αστυνομικά...»

Η Μαίρη ήταν παντρεμένη με αστυνομικό, πράγμα διόλου παράξενο αν λάμβανε κανείς υπόψη πως εργαζόταν στα Επείγοντα του Νοσοκομείου Γκρέιντι εδώ και σχεδόν είκοσι χρόνια. Πέρα από αυτό, όμως, σε κάθε νοσοκομείο του κόσμου θεωρούνταν δεδομένο κάθε μέλος των δυνάμεων επιβολής του νόμου να έχει την καλύτερη και ταχύτερη αντιμετώπιση. Φαίνεται πως ο Ότο Κρακάουερ δεν είχε ενημερωθεί σχετικά.

Η Σάρα υποχώρησε. «Πόση ώρα ήταν λιπόθυμη;»

«Η ίδια λέει περίπου ένα λεπτό...» Η Μαίρη κούνησε το κεφάλι της, επειδή οι ασθενείς δεν αποτελούσαν την πλέον αξιόπιστη πηγή σε θέματα που είχαν να κάνουν με την υγεία τους. «Δε δείχνει καλά».

Εκείνο το τελευταίο σχόλιο ήταν που έκανε τη Σάρα να σηκωθεί από την καρέκλα της. Το Γκρέιντι ήταν το μοναδικό κέντρο αντιμετώπισης επειγόντων περιστατικών Υψηλής Προτεραιότητας, καθώς κι ένα από τα λιγοστά εναπομείναντα δημόσια νοσοκομεία στην Τζόρτζια. Οι νοσοκόμες στο Γκρέιντι έρχονταν αντιμετώπιζοντας με περιστατικά από τροχαία, πυροβολισμούς, μαχαιρώματα, υπερβολικές δόσεις και γενικά κάθε λογής εγκλήματα εναντίον της ανθρωπότητας σχεδόν σε καθημερινή βάση. Είχαν την

εμπειρία να εντοπίζουν τα σοβαρά προβλήματα. Και φυσικά οι αστυνομικοί συνήθως δεν πήγαιναν οικειοθελώς στο νοσοκομείο, εκτός κι αν βρίσκονταν με το ένα πόδι στον τάφο.

Η Σάρα έριξε μια γρήγορη ματιά στην καρτέλα της γυναίκας την ώρα που διέσχιζε το Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών. Ο Ότο Κρακάουερ ουσιαστικά δεν είχε κάνει τίποτα περισσότερο από το να καταγράψει το ιατρικό ιστορικό και να ζητήσει να γίνουν οι συνήθεις αιματολογικοί έλεγχοι, κι αυτό έδειχνε ότι δεν υπήρχε κάποια σαφής διάγνωση. Κατά τα άλλα η Φέιθ Μίτσελ ήταν μια υγιής γυναίκα τριάντα τριών χρόνων, η οποία δεν υπέφερε από χρόνιες παθήσεις ούτε είχε σημάδια από πρόσφατους τραυματισμούς. Η Σάρα ήλπιζε πως τα αποτελέσματα των εξετάσεων θα τους βοηθούσαν να καταλάβουν καλύτερα τι συνέβαινε.

Η Σάρα μουρμούρισε μια συγγνώμη καθώς σκόνταφτε πάνω σ' ένα φορείο στον διάδρομο. Ως συνήθως, οι θάλαμοι ήταν γεμάτοι, οπότε οι ασθενείς στοιβάζονταν στους διαδρόμους, άλλοι σε ράντζα, άλλοι καθισμένοι σε καρότσια, κι όλοι τους έδειχναν πιο δυστυχείς απ' όσο ίσως ήταν όταν έφτασαν στο νοσοκομείο για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημά τους. Μάλιστα οι περισσότεροι μάλλον είχαν έρθει αμέσως μετά τη δουλειά, μιας και δεν τους έπαιρνε να χάσουν το μεροκάματο. Είδαν τη λευκή ποδιά που φορούσε η Σάρα και προσπάθησαν να της τραβήξουν την προσοχή, αλλά εκείνη δεν τους έδωσε σημασία και συνέχισε να διαβάξει την καρτέλα.

Η Μαίρη είπε: «Τα λέμε σε λίγο. Εκεί μέσα είναι». Στη συνέχεια άφησε μια ηλικιωμένη γυναίκα επάνω σ' ένα φορείο να την τραβήξει προς το μέρος της.

Η Σάρα χτύπησε την ανοιχτή πόρτα της αίθουσας εξέτασης 3 – προσωπικός χώρος: ένα επιπλέον προνόμιο που απολάμβαναν οι αστυνομικοί. Μια μικροκαμωμένη ξανθιά γυναίκα καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, ντυμένη κανονικά και φανερά εκνευρισμένη. Η Μαίρη ήταν ικανή στη δουλειά της, αλλά κι ένας άσχετος θα μπορούσε να καταλάβει πως η Φέιθ Μίτσελ δεν ήταν καλά. Ήταν άσπρη σαν το σεντόνι του κρεβατιού· ακόμα και από κάποια απόσταση η επιδερμίδα της έδειχνε ιδρωμένη.

**ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΙΧΕ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙ ΕΠΙ ΩΡΕΣ ΜΑΖΙ ΤΗΣ...
ΚΑΠΟΙΟΣ ΚΑΛΑ ΕΞΟΙΚΕΙΩΜΕΝΟΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ.**

Εδώ και τρία χρόνια η ιατροδικαστής Σάρα Λίντον μετακόμισε στην Ατλάντα, αφήνοντας πίσω το τραγικό παρελθόν της. Μόλις έχει αρχίσει να στέκεται και πάλι στα πόδια της, όταν ένα περιστατικό στο νοσοκομείο όπου εργάζεται έρχεται να ξυπνήσει τους εφιάλτες από τους οποίους νόμιζε πως είχε γλιτώσει. Η νέα γυναίκα που φέρνουν εσπευσμένα στην εντατική έχει μεν χτυπηθεί από αυτοκίνητο, αλλά το γυμνό και βάνουσα κακοποιημένο σώμα της μαρτυρά ότι πρώτα έπεσε θύμα κάποιου διεστραμμένου νου.

Την υπόθεση αναλαμβάνουν ο ειδικός πράκτορας Γουίλ Τρεντ και η συνάδελφός του Φέιθ Μίτσελ, και μαζί με τη Σάρα αρχίζουν να ερευνούν τη ζωή αυτής της γυναίκας. Τίποτα, όμως, δεν μπορεί να τους προετοιμάσει γι' αυτά που θα ανακαλύψουν σκαλίζοντας το παρελθόν της. Επειδή κάθε τους βήμα τους φέρνει όλο και πιο κοντά στον πιο αδίστακτο σαδιστή δολοφόνο που συνάντησαν ποτέ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN978-618-01-0637-4

9 786180 106374

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14903

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η